

σποινίς Χάλκομβ, ὅτι ὁ διδάσκαλος εὐ-  
ρίσκειτο ἀπρησολημένος εἰς τὴν παραδοσιν  
ἀκριβῶς, καθ' ἣν ὦραν ἡ γυνὴ ἐκείνη με-  
μαβαίνουσα ἢ ἐπιστρέφουσα διήλθε διὰ  
τοῦ χωρίου. Ἐν τούτοις δὲν θὰ χάσω-  
μεν τίποτε ἂν δοκιμάσωμεν...

Εἰσήλθομεν εἰς τὸν περιβόλον τὸν  
προωρισμένον διὰ τὰ πειγνιδία τῶν μα-  
θητῶν καὶ περιερχόμενοι αὐτὸν διὰ τὰ  
φθάσμεν εἰς τὴν θύραν, κειμένην εἰς τὸ  
ἄλλο ἄκρον τοῦ κτιρίου, διήλθομεν ἐγγύ-  
θεν τοῦ παραθύρου, τοῦ φωτίζοντος τὴν  
αἰθουσαν τὴν παραδόσεων. Ἐσταμάτησα  
πρὸς τὴν στιγμήν καὶ παρετήρησα.

Ὁ διδάσκαλος, καθήμενος ἐπὶ τῆς ὑ-  
ψηλᾶς τοποθετημένης ἑδρας τοῦ, ἐφαίνετο  
δημηγορῶν πρὸς τοὺς μαθητάς του, συνη-  
θρισμένους πάντας πρὸ αὐτοῦ, ἐξαίρεσις  
ἑνός. Ἦτο οὗτος μικρὸς τις πείσμων,  
ἐκνήθη ἔχων τὴν κόμην, ὀρθίος ἐπὶ τινος  
θρανίου εἰς τὴν γωνίαν, ἀποκεχωρισμένος  
ὡς ψωραλέον πρόβατον, εἰδός τι μικρο-  
σκοπικοῦ Ῥοδινῶνος, καταδεδικασμένου  
πρὸς τιμωρίαν τὰ ζῆ μόνος εἰς τὸ ἔρημον  
ἐκεῖνο νησιδίον του.

Ἡ θύρα, ὅτε ἐπλησίασκαμεν, ἦτο ἀνοικτὴ  
κατὰ τὸ ἥμισυ, καὶ σταματήσαντες εἰς  
τὴν φλιάν ἐπὶ ἑν λεπτὸν περίπου ἡκροά-  
σθημεν εὐκρινῶς τῆς φωνῆς τοῦ διδά-  
σκαλου.

— Παιδιά! ἔλεγεν ἡ φωνή, ἀκούσατε  
τὰ λόγια μου καὶ προσέξατε!... Ἄν ἀ-  
κούσω ἄλλην φοράν νὰ γίνεταί λόγος εἰς  
τὸ σχολεῖον διὰ φαντάσματα καὶ παρό-  
μοιαις ἀνοησίαις, θὰ τὴν ἔχετε ἄσχημα  
ὅλοι σας. Φαντάσματα δὲν ὑπάρχουν εἰς  
τὸν κόσμον· κατὰ συνέπειαν ὅποιο παιδί  
πιστεύει εἰς τὰ φαντάσματα, πιστεύει εἰς  
πράγμα τὸ ὅποιον δὲν ὑπάρχει. Λοιπὸν  
ἕνας μαθητὴς τοῦ σχολείου τοῦ Λίμμεριτζ,  
ὅστις πιστεύει εἰς πρᾶγμα ὅπου δὲν ὑπάρ-  
χει, ἀποστρέφεται τὸν ὀρθὸν λόγον, πα-  
ραβαίνει τὴν πειθαρχίαν, καὶ ἐπισύρει  
ἐπ' αὐτοῦ τὴν δικαίαν τιμωρίαν. Βλέ-  
πετε ὅλοι ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ θρανίον ἐκεῖνο  
τῆς καταδίκης τὸν Ἰακῶβ Πεσλτουαίτ;  
Τὸν ἐτιμώρησα, ὅχι διότι εἶπε πῶς εἶδε  
χθὲς τὸ βράδυ ἕνα φάντασμα, ἀλλὰ διότι  
εἶπε πολὺ ἀναίσχυντος καὶ πολὺ πεισμα-  
τάρης, ὥστε νὰ μὴ θέλῃ ν' ἀνοίξῃ τ' αὐ-  
τὴν τοῦ εἰς τὴν ἀλήθειαν, παρὰ νὰ ἐπι-  
μένῃ, νὰ λέγῃ ὅτι εἶδε τὸ φάντασμα, μο-  
λονότι τοῦ εἶπα ἐγὼ, ὅτι τοιοῦτο πρᾶγ-  
μα δὲν ὑπάρχει. Ἄν ἄλλῶς πῶς δὲν τὸ  
κατορθώσω, ἔχω ἀπόφασιν νὰ ἐλευθερώσω  
τὸν Ἰακῶβ Πεσλτουαίτ μὲ κημπόσας  
ξυλικὰς ἀπὸ τοῦ φάντασμα ποῦ τοῦ ἐμβή-  
κε στὸ μυαλό. Καὶ ἂν τυχὸν μεταδοθῇ ἡ  
ιδία καὶ εἰς ἄλλους μαθητάς, τότε θὰ  
ἐφαρμόσω τὴν ἰδίαν μέθοδον τοῦ ἐξορ-  
κισμοῦ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, καὶ θὰ τοὺς  
ιατρεύσω σύντομα.

— Φοβοῦμαι μήπως δὲν ἐξελέξαμεν κα-  
λὴν ὥραν διὰ τὴν ἐπίσκεψίν μας, εἶπεν ἡ  
δεσποινὶς Χάλκομβ, καθ' ἣν στιγμήν, μετὰ  
τὴν λαμπρὰν ἐκείνην δημηγορίαν τοῦ δι-  
δασκαλου ἤνοιγε τὴν θύραν καὶ εἰσήρ-  
χετο.

Ἡ ἐμφάνισίς μας παρήγαγε ζωηρὰν

ἐντύπωσιν εἰς τοὺς μαθητάς. Ἐφάνιντο  
πεπεισμένοι, ὅτι ἤλθομεν ἐπίτηδες, διὰ  
νὰ ἴδωμεν τιμωρούμενον τὸν Ἰακῶβ Πε-  
σλτουαίτ.

[Ἐπειτα συνέχισα].

## Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἰδὲ προηγούμενον φύλλον).

Δ

Τὰ φύλλα τοῦ φθινοπώρου ἐκάλυπτον  
τὴν ὁδὸν διὰ κιτρίνου τάπητος. πυκνοῦ  
καὶ φρίσσοντος καὶ ἐτοίμου νὰ διασπαρῇ  
μὲ τὴν ἐλαχίστην πνοὴν τοῦ ἀνέμου. Οἱ  
βρυοκάλυπτοι βραχοὶ ἐκοσμοῦντο δι' εὐω-  
διστάτων ἰων ἢ ῥοδοχρόων πτερίδων, ἀν-  
θέων ὀψίμων δρεπομένων τόσοι προθύμως  
ὅσον αἱ τελευταῖαι ἡδοναί μας. Ἡ ἐξοχή  
τῆς Προύσης ἐνεδύετο δι' ἐρυθραινομένων  
κλημάτων καὶ μόνχι δὲ αἱ ῥοαὶ διήνοι-  
γον ἐπὶ τοῦ σκληροῦ φλοιοῦ των τὰ ὠ-  
ραῖα κόκκινα φύλλα των.

Ἡ φύσις τῆς Ἀσίας, ἡ τόσοι γόνιμος καὶ  
ὠραία, εἶναι τόσοι θαυμαστὴ ὅσον τὸν Ὀ-  
κτώβριον. Ὁ καίωις ἥλιος ἐπιχρυσοῖ καὶ  
θερμαίνει τὴν γῆν. Ὁ λαμπρὸς οὐρανὸς  
ἀπώλεσεν ἀκτίνάς τινας, ἀλλὰ τὸ κυ-  
νοῦν αὐτοῦ χρῶμα ἐπαναπαύει τοὺς ὀ-  
φθαλμούς.

Τὰς καταθλιπτικὰς ἡμέρας διεδέχθη-  
σαν ὠραὶ κάλλιον ἀνὰ πληρούμεναι ἢ ὑπὸ  
τοῦ ὕπνου ἐργάζονται ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἀ-  
δολεσχούσιν ἐν τοῖς χαρμεναῖς, ἐν τῷ τζα-  
μὶφ προσεύχονται, αἰσθάνεται τις ὅτι ζῇ  
καὶ ὠφελεῖται ἐκ τῶν ὠραίων ἡμερῶν τοῦ  
φθινοπώρου. Διὰ τί ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος  
νὰ μὴ γινώσκῃ ν' ἀπολαύῃ ἐν εἰρήνῃ τοῦ  
φθινοπώρου τοῦ βίου του, ὅταν ἀκτὶς εὐ-  
δαιμονίας τὴν φωτίζῃ ἔτι!

Ἡ Γκιουλ-Χανούμ εὗρεν ὅτι παρήλθον  
ταχύτερον ἢ ὅσον ἤλπιζεν αἱ τριάκοντα  
τρεῖς ἡμέραι τῆς ὑπακοῆς της· εἶναι ἀ-  
ληθές ὅτι ὁ Φαῖδ-Βέης μεγάλως εἶχε συν-  
τελέσει εἰς τὸ νὰ παρέλθῃ ὁ χρόνος οὗ-  
τος. Βλέπουσα ἐκυτὴν ἀνενδότως ἀγαπω-  
μένην ἢ νέα κόρη σχεδὸν ἡσθάνετο ἐκυ-  
τὴν μακαρίαν. Τί καλὸν τὸ ν' ἀπαντᾷ τις  
βλέμμα μετ' ἀγάπης προσηλωμένον ἐπὶ  
τὸ ἡμέτερον ὅταν τὸ πᾶν μᾶς φαίνεται  
ἀδιάφορον. Πόσον ὑπερφηκνεύεται τις  
συλλογιζόμενος ὅτι κατέχει θέσιν τινά—  
ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην—ἐν μεγάλῃ τινὶ  
διανοίᾳ!

Ἡ θυγάτηρ τοῦ Μολλᾶ ἡγέρθη πρῶτιν  
τινὰ ἵνα πορευθῇ εἰς Γεδι-Ἀγάτς· ἀλλὰ  
δὲν εἶχε πλέον τὴν ψυχὴν περιλύπον καὶ  
τεθλιμμένην ἱπποδρομοῦσα τώρα, οὐδὲ  
προκαλοῦσαν ἀκταπαύστως τὴν μνήμην  
τοῦ σουλτάνου. Ἦσθάνετο γαλήνην καὶ  
ἀνάπυσιν θαυμάζουσα τὴν φύσιν, τὴν το-  
ποθεσίαν, ἡ τις τὴν περιέκυκλον καὶ διή-  
γειρε στροβίλους φύλλων μεμαρκμένων  
ὑπὸ τοὺς ποδας τοῦ ἵππου της.

Ὁ ἔρως, ὃν ὁ Ἀβδούλ-Μετζίπ ἐνέπνευ-  
ε τῇ Γκιουλ, ἦτο περιλύπος, χαῦνος καὶ  
τεθλιμμένος ὡς ἐκεῖνος. Τὸ βάρος ἦτο

πολὺ μέγα διὰ καρδίαν τοσοῦτον νέαν καὶ  
τοσοῦτον ἐλαφράν! Ἐκεῖνος δέ, ὃν ἡδύ-  
νατο νὰ διεγείρῃ ὁ Φαῖδ, ἦτο ζωηρὸς καὶ  
εὐθυμὸς, εἶχε πτέρυγας, ἐπλήρου τὴν καρ-  
δίαν χωρὶς νὰ τὴν καταπιέζῃ, καὶ καθί-  
στατο ἐπαισθητὸς μόνον διὰ νὰ ἐμπνέῃ  
πίστιν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν.

Ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ κε-  
κλιμένου πεδίου ἐξ ἄμμου, ὅπου ἐκάθητο  
πᾶσαν ἡμέραν, ἡ Γκιουλ εἶδε τὸν δερβί-  
σιν. Τῇ ἐφάνη ὠχρότερος, πενέστερος καὶ  
πάσχωι μᾶλλον ἢ ποτε πρότερον. Μήπως  
ἡ ὁδὸν τοῦ ἦτο ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ἀπο-  
βάλλουσι πᾶσαν ἐλπίδα;

Πλήρης συμπαθείας πρὸς ἄνθρωπον τό-  
σον δυστυχῇ καὶ τόσοι σεβαστῶν εἰ καὶ  
νεώτατον, — διότι ὁ δερβίσις οὗτος δὲν  
εἶχε πλείονα τῶν τριάκοντα ἐτῶν, ἡ θυ-  
γάτηρ τοῦ Μολλᾶ ἐβράδυσε τὸ βῆμα τοῦ  
ἵππου της, καὶ προσφέρουσα αὐτῷ τὴν  
συνήθη ἐλεημοσύνην της, εἶπε τῷ ἐπαίτῃ·

— Δέου ὑπὲρ ἡμῶν!

— Τέλος! ἀνεφώνησεν οὗτος μὲ τόνον  
συγκινήσεως, ἐλησμονήσατε τὸν νεκρὸν,  
ἵνα σκέπτησθε μόνον περὶ τοῦ ζῶντος;

Ἡ Γκιουλ ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς  
της, αἰσχυρομένη ὅτι ἐμαντεύθη αὐτῷ.

— Ὁ Ἀλλὰχ μὲ ἡλέησεν, ἀπεκρίθη  
μὲ μειδίαμα, καὶ ἐπειδὴ ἀναγινώσκετε  
τὴν διάνοιάν μου, μάθετε ὅτι εἰμαι ἐτοιμὴ  
νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν πέραν τοῦ τάφου θέ-  
λησιν· ἡ καρδία μου δὲν ἐξανίσταται πλέον  
κατὰ τοῦ ἔρωτος τοῦ Φαῖδ.

— Αἱ δεήσεις φίλου τινὸς εἰσηκούσθη-  
σαν! εἶπεν ὁ ἐπαίτης συνενῶν τὰς χεῖρας,  
δόξα τῷ Ἀλλὰχ! Ὅταν τις δὲν ἔχη  
πλέον εὐδαιμονίαν νὰ περιμένῃ ἐν τῷ κό-  
σμῳ τούτῳ, ἡ μόνη παρηγορία, ἡ τις μᾶς  
μένει ἔτι, εἶναι νὰ βλέπωμεν ἐκείνους, τοὺς  
ὁποίους ἀγαπῶμεν. Οἴμμι, διατὶ νὰ μὴ  
φερθῶ καὶ ἐγὼ φρονίμως ὡς ὁ Φαῖδ!

— Τί ἐννοεῖτε;... ἡρώτησεν ἡ Γκιουλ  
ἀπορούσα· εἶτα δέ, καταβάσα εὐθὺς ἐκ  
τοῦ ἵππου, ἐπλησίασε τὸν δερβίσιν καὶ μὲ  
φωνὴν συγκεκινημένην:

— Μοὶ λέγετε, ἄγιε, κατὰ ποίαν πα-  
ράδοξον συγκυρίαν σας εὗρισκον πᾶσαν ἡ-  
μέραν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μου· εἶσθε φίλος τοῦ  
Φαῖδ; καὶ ἰδικὸς μου ἴσως;... Ἀλλ' ἂν  
ἡ μνήμη μου δὲν ἦναι πλημμελής, — εἰ  
καὶ πρὸ πολλοῦ δὲν σὲ εἶχον ἰδεῖ, — ὅμως  
νομίζω ὅτι ἀναγνωρίζω τὸ πρόσωπόν σας.  
Εἶσθε;...

— Ὁ Τζελλ-Βέης, ἡ μάλλον Τζελλᾶλ  
ὁ δερβίσις, ἀπεκρίθη ὁ δυστυχὴς ἐραστὴς  
τῆς Ἀζιβέ, ἀποστρέφων τοὺς θαυροβρέ-  
κτους ὀφθαλμούς του.

— Ἀ! τὸ ὑπώπτευσεν καὶ ὅμως δὲν ἐτόλ-  
μων νὰ τὸ πιστεύσω! Ταλαίπωρε φίλε, ὁ-  
ποία εἰμαρμένη θέτουσα πέρας τοσοῦτον  
ἀλγεινὸν εἰς τὴν ζωὴν τῆς ἐξιδέλφης  
μου, ἐφάνη ἄσπονδον πρὸς ἡμᾶς! προσέ-  
θηκεν ἡ νεάνη τείνουσα τὴν χεῖρα τῷ  
Τζελλᾶλ. Ἀχ! πόσον ἐκλαυσα τὴν Ἀζιβέ!  
εἶχον ἀπολέσει τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὴν φι-  
λοστοργυατὴν τῶν ἀδελφῶν καὶ τὸν προσ-  
φιλέστατον τῶν ἐραστῶν... βεβυθισμέ-  
νη δὲ εἰς τὸ πένθος μου, ἡγνόουν τί εἶ-  
χετε γείνει...

— Καί με άνευρίσκετε σήμεραν επί τῆς ὁδοῦ σας ἵνα μή με ἐπανιδῆτε πλέον.

Ἡ ὑπαρξίς μου εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὸν Ἰσλαμισμόν, ἡ καρδίκα μου δὲν θὰ πάλῃ πλέον δι' οὐδεμίαν γυναικα. Ἀλλ' ὑμεῖς, ἐκπνέλατε σιγανώτερα ὁ Τζελάλ, ζήτε εὐτυχίης καὶ ἀγκυρωμένη δέχθητε τὴν χεῖρα τοῦ Φαῖδ' τοιαύτη ἦτο ἡ ἐπιθυμία τοῦ σουλτάνου καὶ τῆς ἐξεδέλφης σου Ἀζιζέ. Ἦλθον ἐδῶ ὑπὸ τῆς ἀνκνῆσεως φερόμενος ἐκείνης, ἥτις σὲ ἡγάπα ὡς ἀδελφὴν της—ὅπως τὸ θλιβερόν ἀνθος τῆς μοιόχης δύναται νὰ ἦναι ἀδελφὴ λαμπροτάτου ῥόδου—Ἰγίζινε, Γκιουλ-Χανούμ, ὁ Ἀλλάχ νὰ σὲ εὐλογῇ καὶ νὰ σὲ διαφυλάττῃ!

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Τζελάλ, χωρὶς καὶ νὰ ψύσῃ τοὺς μικροὺς δακτύλους, τοὺς ὁποίους ἡ θυγάτηρ τοῦ Μολλά ἤπλου αὐτῷ, ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας εἰς ἔνδειξιν σεβασμοῦ, καὶ λαβὼν τὴν ξηρὰν κοιλικὴν καὶ τὴν βακτηρίαν του, ἔγεινεν ἀφαντος φεύγων μεγάλους βήμασι πρὸς τὰ Μουδνιά.

Ἡ Γκιουλ ἔμενεν ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, ὅλως συγκινημένη καὶ ἀνκνῶς ἐν ᾧ δὲ ὁ ἵππος της ἐξερρίζου φύλλα ἐκ τῶν πυκνοφύλλων θάμνων τῆς βρυωνίας, ἡ δὲ ἀκολοιούσα της ἔμενεν ἐν ἀποστάσει μετὰ διακρίσεως, ἡ νεῖνις ἐθέωρει ἔτι τὴν κοινωρτώδη ὁδόν, δι' ἧς πρὸ ὀλίγου εἶχε γείναι ἀφαντος ὁ μνηστήρ τῆς ἐξεδέλφης της.

— Ἀλλάχ! ἐπιθύρουν, ὁποῖους χειμάρρους ὁδύνης ἐπιχέσεις ἐνίοτε εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, καὶ πλημμυρεῖς οὕτω τὸ πικρὸν ποτήριον τῆς ζωῆς ἡμῶν! — Ἀζιζέ, Τζελάλ, ἐν τῷ οὐρανῷ θέλετε συναντηθῇ. Ἐμὲ δέ, ὦ Θεέ, τὴν ἀναξιώτερην, ἴσως, τῶν εὐεργετουμένων παρὰ σοῦ, εὐδοκεῖς νὰ με παρηγορήσης, καὶ ἀποζητῶναι τὴν πηγὴν τῶν δακρύων μου ἐν τῷ ἡλίῳ τοῦ ἔρωτος! Ἀλλάχ, ἔσο αἰεὶ εὐλογημένος! . . .

— Εὐλογημένος πρὸ πάντων ἐὰν με ἀγαπᾷτε ὀλίγον, Γκιουλ-Χανούμ! ἐπανελάθεν αἰφνης φωνή τις νεαρὰ καὶ ἀρμονική, ἥτις ἔκαμε τὴν θυγτέρα τοῦ Μολλά νὰ σκιρτήσῃ—ἐὰν με ἀγαπᾷτε ὀλίγον, ἐπιτρέπουσά μοι νὰ σᾶς ἀγαπῶ πολὺ.

Ὁ Φαῖδ-Βέης ἦτο παρὰ τοὺς πόδας τῆς Γκιουλ, προσηλὼν τὸ ἐρωτικὸν βλέμμα του ἐπὶ τῶν ἰδικῶν της καὶ περιμένων ἀνυπομόνως ἀπάντησιν, ἥτις ἐν τούτοις δὲν ἐβράδυνε πολὺ.

— Ὁ ἀγαθὸς ἡμῶν ἀγγελὸς δικαίον εἶχεν, εἶπε με μειδίαμα τόσον γλυκύ, ὥστε ἀπέσβεσεν ἐν μιᾷ στιγμῇ τοὺς φόβους τοῦ νεανίου· ὁ ἔρως μόνον δι' ἐτέρου ἔρωτος θεραπεύεται!

1. Πρὸς τὸ τοῦ Σακσπεύρου ἐν τῷ Ρωμαίῳ καὶ τῇ Ἰουλιέττᾳ (Πρᾶξ. α', σκ. β', μετάφρ. Δ. Βικέλα, ἐκδ. β', σελ. 17):

Ὁ ἄνθρωπε, τὴν μὴ φωτὶς ἄλλῃ φωτὶς τὴν καίει· τὸν πόνο σου τὸν παλαιὸν ὁ νέος τὸν μικραίνει· ἡ καλὴ σὺν γόνυ ἀνάποδα καὶ σοὺ περὶ ἡ ζήλη· μὴ λύπη ἀπελπιστική ἱατρεὺς ἄλλῃν λύπην· ἂν μόλυσμα τὸ μάτι σου καὶνούργιο φαρμακεύη· τὸ πάλαιό φαρμάκι· τοῦ ἀμῆως· ξεθυμαίνει.

I. B.

Δύναται τις νὰ προσθήσῃ εἰς τὴν παρήγορον φράσιν τῆς Γκιουλ-Χανούμ τὸ ἐξῆς γνωμικὸν Μυστουλμάνου τινὸς φιλοσόφου.

• Ὑπάρχουσι δύο εἶδη ἐρώτων:

« Ὁ αἰφνιδίως γεννώμενος· φλόξ ζωηρά, ἥτις· ἀνάπτει, σβέννυται καὶ πάλιν ἀνάπτει δι' ἄλλο ἀντικείμενον ».

« Ὁ ὑποκκίων βραδέως καὶ ὡς τρυμὴ πικρὰ δὲν ἀφίνει τὴν καρδίαν εἰμὴ μόνον ἀφ' οὗ τὴν κατανκλώσῃ »

K.

ΤΕΛΟΣ.

## ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

τῆς νήσου Πεκάνης.

[Ἀφηγῆται ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ ὑπὸ Μέρωνος].

[Συνήθεια καὶ τίλος· διὰ τὴν γ. φύλλον].

Οὐ μακρὰν τῆς θέσεως, ἔνθα ἡγκυροῦλαι ἡ σκοπία, ἐξέβηκεν εἰς τὴν θάλασσαν ἀβαθὴς τις ποταμός. οὗτινος τὸ ἰλυώδες ὕδωρ βραδέως ἐκυλινδεῖτο διὰ τῶν ἐρήμων ὄχθων αὐτοῦ.

— Εἶνε πραγματικῶς ὁ ποταμὸς Νερμεντούς, δὲν ἀπατάσθῃ βέβαια, πλοίαρχε; ἠρώτησεν ὁ Δορβίλλης.

— Ἐσώρω πολὺ καλὰ, διότι πολλὰκις ἐταξείδευσα μετὰ τὴν βάρκα· τὸν ποταμόν, ἀπήντησεν ὁ Λαφίττης. Ἐννοεῖται, ὅτι διὰ ὑποθέσεις ἐταξείδευσα, διότι κινεῖται εὐχάριστον δὲν δίδει ὁ ἐλκενὸς αὐτὸς ποταμός. Ἐὰν ἀναβῇ κανεὶς τοῦ Μερμεντού δέκα πέντε περίπου μίλια, τότε φθάνει εἰς μίαν λίμνην φοβεράν, ἡ ὁποία διὰ ποταμίων συγκοινωνεῖ μετὰ ἄλλας λίμνας καὶ δι' αὐτῶν μετὰ τοῦ Μισισσιππῆ. Ἐντὸς τῆς λίμνης αὐτῆς ἡ πλησίον θὰ ἀναζητήσῃ κατάλληλον κρύπτην, τῆς ὁποίας τὰ σημεῖα θὰ σᾶς εἰπῶ ἀφοῦ ἐπιστρέψω.

— Ἐννοῶ πολὺ καλὰ τὸν σκοπὸν σας. Δύναται κανεὶς χωρὶς μεγάλῃν δυσκολίαν με μίαν βάρκα· ὅχι μόνον ἀπὸ τὴν περὶ λίαν ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὸν Μισισσιππὴν νὰ φθάσῃ εἰς τὸν Μερμεντού. Εἶνε καὶ τὰ περὶ χωρὰ τῆς λίμνης ἀκατοίκητα; Ὑπάρχουσι φυτεῖαι;

— Τίποτε. Εἶνε τόπος θανατηφόρος ἀπὸ τοὺς πυρετοὺς του. Βάλλοι με καλὴν καὶ κυπαρίσσια εἶνε τριγύρω. Ἐκεῖ μόνον ὑπάρχουσι κροκόδειλοι, φοβεροὶ ὄφεις καὶ ἄλλα τέρατα, ἀκόμη δὲ καὶ ἐκατομμύρια κουνούπικα.

— Τόσον καλλίτερον. Καὶ θὰ πᾶτε μόνος σας μετὰ τὴν σκαμπαβίαν.

— Θὰ πάρω μετὰ τὸ Γερμανόπουλον, τὸ ὁποῖον θὰ με βοηθήσῃ εἰς τὴν ἐργασίαν. Ἀλλὰ, ὡς σᾶς εἶπον, θὰ γυρίσω μόνος μου· τὸ παιδί θὰ μείνῃ ἐκεῖ, διότι οἱ περμαμένοι δὲν μποροῦν νὰ φλυαροῦσιν. Ἀλλὰ φρονῶ ἐθυσίασα δι' ὁμοίαν ὑπόθεσιν εἶνα ἀραπάκι. Γνωρίζεις δὲ ὅτι ὁ Ἀράπης, ὅσον μικρὸς καὶ ἂν ἦναι, ἀξίζει πάντοτε μερικὰ δολλάρια, ἐνῶ αὐτὸ τὸ Γερμανό-

πουλον δὲν εἶνε πρᾶγμα διὰ πούλημα.

Τὴν πρωτὴν τῆς ἐπομένης ἡμέρας ἡ ταχεῖα λέμβος προετοιμάσθη δι' ἀπόπλουν, λαβοῦσα καὶ ζωοτροφίας τινάς.

Ὁ πλοίαρχος Λαφίττης ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, δηλώσας εἰς τὸ προσκληθὲν πλήρωμα, ὅτι σκοπεύει διὰ σπουδαίας ὑποθέσεις νὰ κάμῃ μικρὰν ἐκδρομὴν, ἐκ τῆς ὁποίας θὰ ἐπιστρέψῃ περὶ τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπομένης ἡμέρας· παρέδωκε δὲ κατὰ τὴν ἀπουσίαν του τὴν ἀρχηγίαν εἰς τὸν Δορβίλλην.

Οὐδεὶς πρὸς ταῦτα ἀντέλεξεν. Οἱ πειραταὶ εἶχον συνειθίσει εἰς τοιαύτας τοῦ πλοίαρχου ἐκδρομὰς, τὰς ὁποίας ἐνίοτε ἐξ-ετέλει διὰ τὰ συμφέροντα τῆς συμμορίας.

Ὁ Λαφίττης κατήλθεν εἰς τὸν θάλαμον του καὶ ἀμέσως προσεκάλεσε τὸν Τοβίαν. Ὁ Γερμανὸς νκυτόπαις ἐμφανισθεὶς ἐνώπιόν του ἔμενεν ἐκπληκτος περὶ τῶν τὸ πολυτελὲς τοῦτο δωμάτιον. Ὁ πλοίαρχος ἤδη δὲν ἐφόρει τὴν στολὴν του, ἀλλὰ τὴν ἀπλὴν ἐνδυμασίαν ἀγρότου τῆς Λουϊσιανίας. Ἦτο ἐξωσμένος ζῶντα μεταξίνην, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὑπῆρχε κεχωσμένον μέγα πιστόλιον μακρὰ δὲ καὶ ὀξεῖα μάχαιρα.

Ἐνησχολεῖτο νὰ περιβάλλῃ ἐντὸς λινοῦ ὑφάσματος καὶ νὰ περιδέσῃ σιδήρου κινώτιον ἔχον δέκα ἐξ μὲν δακτύλων μήκος, ἐξ δακτύλων ὕψος καὶ ὀκτὼ δακτύλων πλάτος. Ἐπὶ τοῦ τάπητος τοῦ δωματίου ὑπῆρχε πτύον, αἰχμηρὰ ἀξίνη καὶ κενὸς τις σάκκος.

— Θὰ με συνοδεύσης εἰς ἐν μικρὸν ταξίδιον μετὰ τὴν σκαμπαβίαν, ἤρχισε λέγων ὁ πειρατὴς πρὸς τὸν Τοβίαν.

Κλείσε τὸ φτυχὶ καὶ τὴν ἀξίνη μέσα· στὸ σάκκο καὶ δέσε τον με τέτοιον τρόπον, ὥστε οἱ ἄνθρωποι μου νὰ μὴ ἐννοήσουν τί ἔχει μέσα καὶ φέρε τα ἔπειτα εἰς τὴν βάρκα. Πήγαινε ἐμπρόσ!

Ὁ Τοβίας ἐπράξεν ὅ,τι διετάχθη καὶ προηγήθη, τοῦτον ἠκολούθησεν ὁ πλοίαρχος φέρων τὸ ἐντὸς λινοῦ ὑφάσματος κεκλεισμένον κινώτιον, ὅπερ ἐφκίνητο ὡς κοινὸν δέμα, ἦτο ὅμως ἀρκετὰ βρῦ.

Ἀφοῦ πάντα ταῦτα κατεβιβάσθησαν εἰς τὴν λέμβον, ὁ Λαφίττης ἐκάθησε πρὸς τὸ πηδάλιον, διατάξας τὸν Τοβίαν νὰ ὑψώσῃ τὰ ἱστία καὶ νὰ ἐξαπλώσῃ αὐτά. Μετὰ ταῦτα, ἀποχαριετήσας ὁ πειρατὴς τὸν πλοίαρχον, ἔπλευσε πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ εἰσῆλθεν ἡ λέμβος βοηθουμένη ὑπὸ εὐνοϊκοῦ ἀνέμου.

Κατ' ἀρχὰς ὁ ποταμὸς οὗτος πλοῦς παρεῖχε θέκμα μονοτόνου ὄχθης. Ἀμμος καὶ πάλιν ἄμμος, ἐδῶ δὲ καὶ ἐκεῖ ἐφκίνοντο μικρὰ ἐκ χλόης κηλίδες, ἐλκεννοὶ τινὲς θάμνοι καὶ ἐπὶ ἐλωδῶν μερῶν βλαπτικά τινα φυτὰ. Ἠρχισεν ὅμως ἀκούσθως βραδέως νὰ μεταβάλληται ἡ βλάστησις καὶ νὰ καθίσταται πλουσιωτέρως συμπλέγματα δένδρων ἐνεφανίζοντο, ἀπὸ τῶν κλάδων τῶν ὁποίων τὰ ἰσπανικὰ βρύα ἐκρέμαντο ὑπὸ διάφορα φανταστικὰ ῥάκη, σειόμενα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ὡς περ ἀπληγνισμένα φάσματα.

Ὁ Τοβίας εὗρε κενὸν νὰ περνηθῇ